

Velecenjeni g. Doropoljski!

Sklenila sem stopiti v krog Vaših dopisovalcev. Hočem Vam pisati par vrstic. Seveda malo, ker je to moje prvo pismo. Jako rada čitam »Zvonček«, na katerega sem že drugo leto naročena.

Z odličnim spoštovanjem Vas pozdravljam

Irenka Hrovatinova,
učenka IV. razreda, I. odd. v Vipavi.

Odgovor:

Ljuba Irenka!

Za začetek je tudi malo dobro. Kadar mi zopet pišeš, bo pismo gotovo obširnejše! Le pogumno na delo!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Tudi jaz se hočem oglasiti pri Vas. Sedaj sem v II. razredu VI. oddelku. Jako me veseli šola. V šolo tudi rada hodim. Kdor hoče kaj znati, se mora učiti že v mladosti. Jako sem pa bila vesela, ko je gospod nadučitelj naročil list »Zvonček«. Čitala sem v njem lepe povesti in pesemce. Komaj pričakujem prihodnje številke tega lista. Stara sem 13 let.

Sprejmite srčne pozdrave od vdane

Julijane Samčeve,
Šmarje pri Ajdovščini, Primorsko.

Odgovor:

Ljuba Julijana!

Res je, kar praviš: Kdor hoče kaj znati, se mora učiti že v mladosti. — Uverjen sem, da se sedaj — ker Te šola veseli — dobro pripravlaš za poznejše življenje in da nimaš pred bodočnostjo nobenega strahu.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Komaj pričakujemo Vašega preljubega mladinskega lista »Zvončka«, ki ga dobivamo v šoli. Gospod učitelj nam da vsako številko prebrati. Jako dober je naš učitelj, zares dober. Tudi novo gospodično učiteljico smo dobili sedaj v Žetale in smo z njo prav za-

dovoljni. Prosim, če bi moje pisemce sprejeli v svoj kotiček.

Srčno vas pozdravlja Vam vdana

Roza Širovnikova,
učenka III. razr., II. odd. v Žetalah.

Odgovor:

Ljuba Roza!

Tvoji želji ustrezam s priobčenjem Tvojega pisma. V prihodnjem pismu pričakujem poročila, da je tudi gospodična učiteljica z vami zadovoljna.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Rada se bi seznanila z Vami, ker sem čitala v »Zvončku«, ki mi ga je gospod nadučitelj posodil, da Vam mnogo drugih učenk piše, zato bi Vam pa tudi jaz rada pisala par vrstic.

V šolo hodim v Sv. Križ. Obiskujem III. razred, II. oddelek, stara sem 12 let, znam laški jezik, pa tudi nemškega se učim, pa vse eno materinskega ne pozabim. Tudi šolsko naznanilo sem imela dobro, samo dve dvojki, drugo samo eno. V šoli imamo 14 predmetov, najbolj pa mi ugaja zemljepis, zgodovina, računstvo in godba. Jako rada čitam »Zvonček« in kotiček, zato pa si sedaj naročim »Zvonček«. Znesek 2:50 K sem odposlala po poštni nakaznici, pa tudi svojo prijateljico bom prosila, da si ga tudi ona naroči. Kadar pa »Zvonček« dobim, bom tako predrzna, da Vam bom večkrat pisala.

Z odličnim spoštovanjem Vas pozdravlja učenka

Marija Perhinkova,
Sv. Križ-Cesta pri Ajdovščini.

Odgovor:

Ljuba Marija!

To pač ni predrznost, ako mi pišeš; tako se poslužujejo moji prijatelji le svoje pravice, ki jim napravlja toliko veselja. — Lepa hvala Ti bodi izrečena za delo, ki ga vršiš v korist našega ljubega »Zvončka«. Naj bi Ti bile vse naše čitateljice v tem enake!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Zložila sem pesemco o pomladi ter Vam jo pošiljam. Prosim Vas, da jo priobčite v »Zvončku«.

Srčno Vas pozdravlja

Milica Stupanova.

Pomlad.

Starka zima odselila
zopet se v ledeni grad,
a med nas se priselila
vsa ovenčana pomlad.

Na parobku v smeri celi
gozdčiča samotnega
vzcveli zvončki snežnobeli
s travnika mokrotnega.

Po poljanah kaže hkrati
ti trobentica svoj cvet,
gleda tam v zeleni trati
že marjetica nam v svet.

Ob potoku pa zlatica
cvete zlatokronana,
a v grmovju leptotica
skriva se vijolica.

Hvala ti, pomlad prelepa,
s cvetkami olepšana,
naj te hvali pesem glasna,
Vesna vsa ovenčana!

Trosiš nam na zemljo cvetja,
toda le za kratek čas,
trajaš komaj do poletja,
pa se poslovliš od nas.

*

Anka.

Zgodaj je zjutraj solncece vstalo,
nam se zemljanom je nasmejalo.

Žarek poslalo v hišo je belo
in je zbudilo Anko veselo.

Anka je vstala in pokleknila,
angelu varhu se izročila.

Potlej je mamó glasno pozvala,
ker bi že rada zajtrkovala.

Radoslav Poljanko.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes sem se odločil, da Vam pišem prvo pisemce. Da se bolj seznaniva, Vam bom malo opisal samega sebe. Star sem 10 let. Jako rad berem »Zvonček«. Nestrpno že pričakujem, da mi ga pismonoša prinese. V šolo hodim rad. Obiskujem II. razred ali IV. oddelek. Najbolj me veseli prirodopisje, zemljepisje, čitanje, risanje, računanje in petje. Prebral sem že mnogo knjig. V prostih urah se učim ali prebiram knjige. Čitanje me jako zanima. Le malo časa si odločim, da se malo poigram z bratoma in sestrico. Imam dva

mlajša brata in sestrico. Sem tudi pri sokolskem naraščaju. Prosim oprostite mi pisavi ter sprejmite to malenkost v svoj kotiček.

Prav presrčno Vas pozdravlja Vaš vdani

Slavoljub Vodeb
v Ajdovščini.

Odgovor:

Ljubi Slavoljub!

Lepo in moško si se nam predstavil! Tvoje pismo nam kaže, da pametno in s pridom uporabljáš čas. Kdor pametno gospodari, ta tudi kaj prigospodari. Zato si pa tudi Ti pridobiš znanje in krepko voljo, da boš — kakor si sedaj umen slovenski deček — kdaj pozneje vrl slovenski mož!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Z velikim veseljem prebiram in čitam Vaš »Zvonček«, ki ga dobivam od gospoda nadučitelja naše šole. Kar me pa v »Zvončku« posebno zanima, je Vaš kotiček. Jako sem se začudila, ko sem v kotičku zagledala novo sliko. Zdi se mi skoraj nemogoče, da bi se Vi, gospod Doropoljski, v tako kratkem času bili tako izpremenili, ko ste še vendar pred kratkim časom zgledali tako mlado in čilo. Prosim, da natisnete to pisemce v kotičku gospoda Doropoljskega in mi tudi odgovorite. Če smem, Vam drugič pišem več.

Vljudno Vas pozdravlja Vaša vdana

Zofka Namestnikova,
učenka III. razreda, II. oddelek v Hočah.

Odgovor:

Ljuba Zofka!

Tista slika ni moja slika. Narisal jo je le drug slikar. In eden si predstavlja Doropoljskega kot mladega in čilega moža, drugi pa kot prijaznega starca. Vsake oči gledajo drugače, in vsak naj ima svoje veselje! Tako tudi »Zvončkovi« slikarji in risarji.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem se namenil, da Vam enkrat pišem. Star sem 12 let, v šolo hodim rad, zato ker imamo tako dobrega gospoda učitelja. V šoli mi najbolj ugaja petje in telovadba.

Vaš »Zvonček«, ki ga dobivam pri gospodu učitelju, jako rad čitam. Prosim Vas, potisnite to moje kratko pisemce v svoj kotiček.

Srčno Vas pozdravlja

Pavel Naraločnik,
učenec v Šmihelu nad Mozirjem.

Odgovor:

Ljubi Pavel!

V zdravem telesu prebiva zdrav duh! Kdor si krepi telo, ohrani svežega, veselega duha; zato pa je telovadcu spremljevalka pesem, ki je odmev radosti in veselja!

*

Slavno uredništvo! lista „Zvonček“.

Podpisana pošiljam to malo povest in prosim, če Vam je po volji, da bi jo postavili v „Zvonček“.

Hišica na hribčku.

Ob robu zelenega gozda, na prijaznem hribčku je stala majhna lesena hišica. Bila je lastnina pridnega in poštenega moža slovenske rodovine, po imenu Leopolda.

Bil je ta mož krepke postave in vedno veselega srca. Živel je v pravi zakonski ljubezni s svojo ženo Nežo in s svojimi otroki Milico, Poldkom in Nežiko.

Poleg hišice pa je stal krasen vrt z mnogimi lepimi cveticami in rastlinami, v katerem je pač imela naša pridna Milica prav mnogo dela. Onkraj hišice pa se je razprostiralo nekaj njiv in travnikov.

Poleg krasnega gozda tam za travnikom pa je žuborel hladen potoček, ob katerem je časih pasel pridni Poldek svoji dve kravici. Pomagal pa je tudi očetu večkrat pri delu, kakor je tudi Nežika pomagala materi.

Bili so čestokrat prav dobre volje in se srčno ljubili med seboj.

Človeku pa vendar ni vselej sreča mila, tako se je godilo tudi naši družinici.

Ob znožju tega prijaznega hribčka je stala lepa vas. V to vas je pred nedavnim časom prišel bogat mož s svojo družino. Bil je pa jako skop in trdosrčen. Začel je sčasoma tako neusmiljeno ravnati s svojim sedem Leopoldom, da se je moral ubogi mož umakniti s tega prijaznega hribčka.

Prodal je svojo rojstno hišico prijatelju in se preselil daleč v neko vas blizu mesta L. Tamkaj je delal v tvornici ter začel tako pogosto zahajati v gostilnico, da je polagoma zapil ljubo zdravje.

Kaj si morate pač misliti, dragi moji? Kako so sedaj naši pridni otroci pomanjkanja trpeli. Bila je namreč Milica že nekaj mesecev v Ljubljani pri svoji teti in vendar se ji je še časih tožilo po ljubi mamici in ateku. Pa blaga deklica je vse potrpehla. Prosila je mnogokrat svojo dobro teto, da bi tudi Poldka in Nežiko, če bi bilo mogoče, vzela k sebi. Kaj si mislite, ljubi otroci, ali ji je teti to milo prošnjo izpolnila ali ne?

Pač rada! Ker je bila v šoli prav pridna in ubogljiva. Nihče ne more popisati njenega veselja, da bo zopet videla enkrat ljubega bratca in sestrico. Napisala je staršem drobno pisemce.

Bilo je ravno krasno jutro. Zlato solnce je že razprostiralo svoje svetle žarke po mili slovenski zemlji, ko je naša družina sprejela drobno pisemce od mlade Ljubljankice.

Močno sta ga bila vesela Nežika in Poldek, komaj je minulo osem dni, že sta jo naša mala učenjaka poromala v Ljubljano k svoji sestrici. Res se je njima kakor Milici poprej prav milo tožilo po dragih starših. Pa kmalu sta se privadila mestnega življenja in

novih gosposkih tovarišev. Bila sta zopet vesela, kakor bi bila doma pri ljubih starših.

Pa kakor poprej ni bila ubogi družini sreča mila, tako se je tudi sedaj godilo. Oče Leopold je po hudi bolezni nenadoma umrl in zapustil ženo sedaj čisto samo in zapuščeno. Pa kakor je stara teta z njenimi otroki lepo ravnala, je tudi ubogi materi hitro preskrbela majhno stanovanje v neki mestni hiši. Bila je sedaj naša mati zopet vesela tega mirnega življenja in je vzela mlajšo hčerko k sebi ter jo tudi kakor teta pridno pošiljala v šolo in jo prav po krščansko izredila.

Bili so res otroci prav blagega srca in bistre glave.

Milica je postala sčasoma prav zala mladenka in se omožila z nekim bogatim gospodom ter se odpeljala daleč v veliko mesto, kjer ji sedaj prav dobro gre.

Poldek pa se je izučil prav mnogo lepega in koristnega, ker pa je bil priden, ubogljiv in blagega srca, sta mu teta in stric po svoji smrti zapustila prelepo hišo s krasnim vrtom.

Tako vidite, dragi moji, kako ljubi Bog že tukaj na tem svetu tiste otroke, ki svoje starše in roditelje ljubijo in so res blagega srca, tako bogato obdaruje.

Bodite tudi vi, dragi čitateljčki, zmeraj enaki našim pridnim Milici, Poldeku in Nežiki.

S spoštovanjem

Margareta Srebotnikova,

učenka ljudske šole v Žvabeku, p. Pliberk.

Kotičkove risbe.

J. Veronik: Na semenj!

